

Sygn. akt V KZ 38/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

z wniosku **A. S.**

o wznowienie postępowania w przedmiocie zarządzenia na podstawie art. 75 § 2 k.k. wykonania zawieszanej warunkowo kary pozbawienia wolności zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30 maja 2012 r., sygn. akt V Kzw 762/12 utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 22 marca 2012 r., sygn. akt II Ko 254/12 po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2015 r., zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 sierpnia 2015 r., II AKo 64/15 o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 sierpnia 2015 r., II AKo 64/15, odmówiono skazanemu A.S. przyjęcia własnoręcznego wniosku o wznowienie wskazanego powyżej postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem w sprawie o sygn. V Kzw 762/12 Sadu Okręgowego w Poznaniu. W uzasadnieniu wskazano, że wniosek nie spełnia wymogu określonego w art. 545 § 2 k.p.k., wyznaczony obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do wznowienia postępowania, o czym powiadomił Sąd na piśmie, zaś skazany wezwany do uzupełnienia tego braku nie uczynił tego w terminie wynikającym z art. 120 § 1 k.p.k.

Na zarządzenie powyższe wnioskodawca wniósł zażalenie, w którym nie zgodził się z odmową przyjęcia wniosku, zwrócił uwagę na swoją złą sytuację materialną i okoliczność, że nie może liczyć na pomoc innych osób w „dopilnowaniu sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z niekwestionowanym sposobem interpretacji przepisu art. 545 § 2 k.p.k. (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1153) ustanawia on tzw. przymus adwokacko-radcowski, tj. obowiązek sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez podmiot fachowy (prokuratora, adwokata lub radcę prawnego). Zgodnie zaś z art. 84 § 3 k.p.k., adwokat wyznaczony na wniosek skazanego w postępowaniu wznowieniowym powinien sporządzić i podpisać wniosek o wznowienie albo poinformować na piśmie sąd, że nie stwierdził podstaw do tego. Wyznaczony na żądanie wnioskodawcy obrońca adw. A. K. nie znalazł podstaw do wniosku o wznowienie postępowania i poinformował o tym sąd na piśmie (k. 26 – 27). Zauważyć należy, że treść tego pisma wskazuje na przeprowadzenie przez obrońcę rzetelnej analizy sprawy. Brak jest, zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, iż zaistniały warunki do rozważenia potrzeby wyznaczenia skazanemu innego obrońcy z urzędu.

Wobec wspomnianego stanowiska wyznaczonego obrońcy z urzędu, zasadnym stało się wezwanie skazanego do usunięcia braku formalnego wniosku o wznowienie, poprzez dopełnienie owego wymogu z art. 545 § 2 k.p.k., we własnym zakresie. Wezwanie takie skazanemu doręczono w dniu 15 lipca 2015 r., jednak termin 7-dniowy upłynął bezskutecznie (k. 38, 43). Wobec powyższego, stosownie do art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie było w pełni zasadne.

Podawane przez skazanego okoliczności dotyczące jego obecnej sytuacji finansowej uniemożliwiającej skorzystanie przez niego z pomocy prawnej adwokata z wyboru słuszności powyższej oceny nie mogą podważać. Nie tylko ze względu na wspomniane uwarunkowania prawne wynikłe z treści art. 545 § 2 k.p.k., ale także dlatego, że skazany miał już wyznaczonego obrońcę z urzędu. Ten zaś nie znalazł

podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania i była to uprawniona i samodzielna decyzja wyznaczonego z urzędu obrońcy. Wbrew prezentowanemu w zażaleniu pogładowi sąd nie dysponuje takimi środkami prawnymi, które pozwalałyby nakazać obrońcy z urzędu, by wbrew własnej woli i ocenie sporządził wniosek o wznowienie postępowania.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.